

РЕЙ БРЕДЪРИ ТОЗИ, КОЙТО ЧАКА

Превод от английски: Васил Димитров, —

chitanka.info

Живея в кладенец. Живея в кладенеца като дим. Като пара в каменното гърло. Неподвижен съм. Нищо не правя, само чакам. Горевидя студения нощни и утринни звезди, виждам слънцето. И понякога древните песни на този свят, песни от времето на неговата младост. Как бих могъл да кажа какво съм, като и сам не знам? Съвсем не мога. Просто чакам. Аз съм мъгла, аз съм лунна светлина и памет. Печален съм и стар. Понякога падам като дъжд в кладенеца и там, където се отронват бистрите ми капки, водата подскача и се покрива с мрежеста паяжина. Чакам в прохладната тишина и ще дойде ден, когато вече не ще трябва да чакам.

Утро. Чувам мощен гръм. Чувствам в далечината аромата на огън. Чувам стърженето на метал. Чакам. Цял съм слух. Аз съм слух.

Гласове. Далече.

— Всичко е наред!

Един глас. Чужд глас. Непознат език, който не знам. Нито една позната дума. Слушам.

— Пуснете навън хората.

Скърцане на песъчинки.

— Къде е знамето?

— Тук, сър.

— Добре, добре.

Слънцето е високо в синьото небе, златните му лъчи изпълват кладенеца и аз увисвам в тях — невидимо облаче в топлата светлина.

Гласове.

— От името на правителството на Земята обявявам тази планета за Марсианска Територия, равно поделена между нациите.

Какво говорят? Въртя се в слънчевите лъчи като колело, невидим и търпелив, златист и неуморим.

— Какво е това?

— Кладенец.

— Точно така!

— Ами да!

Приближава се нещо топло. Над гърлото на кладенеца се навеждат три обекта и прохладата ми се издига към тях.

— Виж ти!

— Смяташ ли, че водата е хубава?

— Ще видим.

— Ей, някой да донесе шише и канап.

Звук на отдалечаващи се стъпки. Забързани. Сега са приближаващи се.

— Ето.

Чакам.

— Отпускаме. Леко.

Шишето, проблясквайки, бавно се спуска, вързано за канапа. Водата потрепна и се набръчка, когато шишето я докосна и се напълни. Заиздигаха се в топлия въздух към отвора на кладенеца.

— Ето. Искате ли да опитате водичката, Риджънт?

— Дайте.

— Какъв прекрасен кладенец! Погледнете как е построен! На колко години е, как мислите?

— Бог знае. Когато вчера кацнахме там, в другия град, Смит каза, че вече десет хиляди години на Марс няма живот.

— Като си помислиш само!

— Е, Риджънт, как е водичката?

— Чист кристал. Пийни една чашка.

Плисък на вода под яркото слънце. Сега се нося като сивкава прах, подета от вятъра.

— Какво има, Джоунз?

— Не знам. Ужасно ме заболя глава. Без никакъв повод.

— Нали не си пил от водата?

— Не. Работата не е в нея. Просто се наведох над кладенеца и изведнъж главата ми пламна. Но вече съм по-добре.

Сега знам кой съм.

Името ми е Стивън Ленърд Джоунз, на двадесет и пет години съм и току-що съм долетял с ракета от планета, наречена Земя. А сега стоя с добрите си приятели Риджънт и Шоу край стар кладенец на планетата Марс.

Гледам златистите си пръсти, загорели и здрави, оглеждам дългите си крака и сребрилата си униформа, вглеждам се в приятелите си.

— Какво стана, Джоунз? — питам те.

— Нищо — казвам им, като ги гледам. — Наистина нищо.

Колко е вкусна храната! Не съм ял вече десет хиляди години. Храната нежно гали езика ми, а виното, с която я преглъщам, сгрыва.

Чувам гласове. Съставям думи, които не разбирам и все пак някак си разбирам. Опитвам въздуха на вкус.

— Какво става, Джоунз?

Накланям тази своя глава настрана и отпускам ръце, които държат сребрист съд с храна. Достъпни са ми всички усещания.

— За какво говорите? — пита този мой глас. Тази моя нова шега.

— Дишаш странно, с покашляния — казва вторият човек.

— Като че ли съм настинал — твърдя аз.

— После ще отидеш при лекаря да те прегледа.

Кимам и ми е приятно да кимам. Приятно е да правиш каквото и да е след десет хиляди години. Приятно е да дишаш въздух и да почувстваш как слънцето стопля плътта ти, все по-надълбоко и по-надълбоко. Приятно е да усетиш твърдата кост, тънкия скелет в сгрятата плът, приятно е да чуваш звуците много по-ясно, отколкото преди, много по-близо, отколкото там, в каменните глъбини на кладенеца. Стоя като омагьосан.

— Ела на себе си, Джоунз. Хайде. Трябва да вървим.

— Да — отвъръщам, очарован от това, как думата се ражда на езика, как бавно и красиво пада във въздуха.

Вървя. И да се върви е приятно. Изправям се и гледам земята. Тя е далече от очите и от главата. Като че ли живееш върху някаква прекрасна скала.

Риджънт стои край каменния кладенец и гледа в него. Останалите, мърморейки нещо, се бяха отдалечили към сребристия кораб, от който се бяха появили.

Чувствам пръстите си и усещам усмивката върху устните си.

— Дълбок е — казвам.

— Да.

— Нарича се Кладенеца на душите.

Риджънт вдига глава и ме гледа.

— Откъде знаеш това?

— Защо, нима не прилича?

— Никога преди не съм чувал за Кладенеца на душите.

— Това е място, където всички чакащи, които по-рано са имали плът, чакат и чакат безкрай — казвам, докосвайки ръцете му.

* * *

Пясъкът е огън, а корабът е сребърен огън в дневния зной. И да се чувства този зной, е приятно. Звукът от стъпките ми по твърдия пясък. Слушам. Шумът на вятъра и бученето на слънцето, изгарящо долината. Вдъхвам аромата на пламтящата по пладне ракета. Стоя под люка.

— Къде е Риджънт? — пита някой.

— Видях го край кладенеца — отвръщам аз.

Един от тях тича към кладенеца.

Започвам да треперя. Тихата разтърсваща тръпка, затаила се дълбоко вътре в мен, става все по-силна. И за първи път го чувам, като че ли той е бил погребан заедно с мен в кладенеца — дълбоко вътре в мен крещи глас тънък и изплашен. Гласът вика: "Пусни ме, пусни ме — и усещам, като че ли нещо се откъсва на воля, блъскат се врати в лабиринта, нещо тича по тъмните коридори и проходи, чуват се викове.

— Риджънт е в кладенеца!

Хората тичат. Тичам с тях, но ми е лошо и треперенето е направо неистово.

— Сигурно е паднал. Джоунз, ти беше тук с него. Видя ли нещо, Джоунз? Е, казвай, момче!

— Какво е станало, Джоунз?

Падам на колене. Колко силно ме тресе!

— Болен е. Ей, помогнете да го повдигнем.

— От слънцето е.

— Не — мърморя. — Не е от слънцето.

Полагат ме по гръб — гърчовете приличат на земетресение и гласът, скрит дълбоко в мен, крещи: „Това е Джоунз, това съм аз, това не е той, това не е той, не му вярвайте, пуснете ме, пуснете ме!“ И гледам наведените фигури и мигам. Докосват китките ми.

— Пулсът му е ускорен.

Затварям очи. Виковете стихват. Треперенето престава.

Освободен се издигам като в прохладен кладенец.

— Мъртъв е — казва някой.

— Джоунз умря.

— От какво?

— Изглежда от шок.

— От какъв шок? — питам аз. Наричат ме Сешънз, устните ми трудно се мърдат и аз съм капитан на тези хора. Стоя сред тях и гледам надолу, към тялото, което лежи и изстива на пясъка. Хващам се за главата с две ръце.

— Капитане!

— Нищо! — крещя аз. — Просто главоболие. Всичко ще се оправи.

„Е, е — шепна. — Сега всичко е наред.“

— По-добре е да отидем на сянка, сър.

— Да — казвам, гледайки отгоре Джоунз. — Не трябваше да идваме. Марс не ни иска.

Носим тялото към кораба, а дълбоко вътре в мен креши нов глас, искайки свобода.

„Помощ, помощ... — звучи някъде далеко, във влажната плът. — Помощ, помощ...“ — като ехо се разнасят умоляващите думи, подобно на червени призраци.

Този път треперенето започва много по-рано. Не мога да се контролирам както преди.

— Капитане, по-добре е да се преместите на сянка. Не изглеждате добре, сър.

— Да — казвам. — Помощ!

— Какво, сър?

— Нищо не съм казал.

— Казахте „помощ“, сър.

— Аз ли съм казал? Метюз, казал ли съм?

Поставят тялото в сянката на ракетата и гласът креши в глъбините на залетите с вода катакомби от кости и алени потоци. Ръцете ми се сгърчват. Отворената ми уста е пресъхнала. Ноздрите ми се раздуват. Очите ми се затварят. „Помощ, помощ, о помощ! Не трябва, не трябва, пуснете ме, пуснете ме!“

— Не трябва — казвам.

— Какво, сър?

— Нищо — казвам. — Трябва да се освободя — казвам, затискайки с длани устата си.

— Как така, сър? — вика Метюз.

— Всички в ракетата — крещя аз. — Връщайте се на Земята!
В ръцете си държа пистолет. Вдигам го.

Пукот. Бягащи сенки. Викът се прекъсва. Чува се онова свистене, с което се носиш из Космоса.

Колко приятно е да умреш след десет хиляди години. Колко приятно е да почувстваш тази приятна прохлада, това отпускане. Колко е хубаво да се усещаш като ръка в ръкавица, която се свлича и ти става удивително хладно върху горещия пясък. О, този покой, тази благодат на сгъстяващите се сенки на смъртта! Но тя не може да се продължи.

Трясък. Тласък.

— Всемогъщи Боже, той се е самоубил! — викам аз и отварям очи. И виждам капитана. Той лежи, облегнат до ракетата, главата му е пръсната от куршум, очите му са изхвъркнали, езикът му виси между белите зъби. От главата се лее кръв. Навеждам се над него и го докосвам.

— Глупак! — казвам. — Защо го направи?

Ужас обхваща момчетата. Те стоят над двама мъртъвци и обърнали глави, гледат марсианските пясъци и далечния кладенец, където под дълбоката вода лежи Риджънт. От сухите им устни се откъсва хриптене, те хленчат като деца в кошмарен сън.

Обръщат се към мен.

— Значи, сега ти си капитан, Метюз.

— Знаем — казвам бавно.

— Останахме само шестима.

— Господи, как бързо стана всичко!

— Не искам да оставаме тук! Да се махаме!

Момчетата говорят едновременно. Доближавам се и докосвам всеки един от тях. Толкова съм уверен в себе си, че ми се иска да пея.

— Слушайте! — казвам и докосвам лактите, рамената или китките им.

Млъкваме.

Едно цяло сме.

„Не, не, не, не, не, не!“ — крещят вътрешните гласове — те са дълбоко, в тъмницата на телата ни.

Оглеждаме се един друг. Ние — Семюъл Метюз, Чарлз Ивънз, Форест Коул, Реймън Моузес, Уилям Сполдинг и Джон Самърз —

мълчим. Само се гледаме един друг, вглеждаме се в бледните си лица и треперещите си ръце.

Обръщаме се като един и гледаме към кладенеца.

— И така ... — казваме.

„Не, не!“ — крещят шест гласа, скрити, смазани и погребани навеки.

Краката ни стъпват по пясъка и чувстваме като че ли огромна, с дванадесет пръста длан отчаяно се опитва да се задържи за топлото морско дъно.

Навеждаме се над кладенеца, загубваме равновесие и се строполяваме един по един в гърлото му, летейки през прохладния мрак надолу, в хладните води.

Слънцето залязва. Звездите се въртят в нощното небе. Там далеко проблясва огън. Приближава се друга ракета, очертавайки в Космоса червен пунктир.

Живея в кладенец. Живея в кладенеца като дим. Като пара в каменното гърло. Горе виждам студените нощни и утринни звезди, виждам слънцето. И пея понякога древните песни на този свят, песни от времето на неговата младост. Как бих могъл да кажа какво съм, когато и сам не знам?

Съвсем не мога.

Просто чакам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.